

Sygn. akt WSD 2/15

ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, dnia 28 września 2015r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny
w następującym składzie:

Przewodniczący – doradca podatkowy Krzysztof Wojtowicz
Sędzia - doradca podatkowy Mirosław Michna
Sędzia - doradca podatkowy Joanna Zawiejska-Rataj

Protokolant - sekretarz WSD Karolina Żebrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2015 roku

odwołania

obwinionej ... doradcy podatkowego nr wpisu ... od orzeczenia Śląskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Katowicach z dnia 04.02.2015r. wydanego w sprawie o sygn. akt SD 3/14 obwinionej o naruszenie art. 36 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 213 ze zm.) i art. 13 ust. 1 Zasad etyki doradców podatkowych

postanawia

na podstawie art. 437 kpk w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 kpk oraz art. 17 § 1 pkt 6 kpk uchylić zaskarżony wyrok w całości i umorzyć postępowanie w sprawie.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznał sprawę przeciwko doradcy podatkowemu J..., nr wpisu: ... Obwinionej o czyny polegające na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego określonych prawem poprzez naruszenie przepisów art. 36 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 nr 41 poz. 213 ze zm.) (dalej: "Ustawa o doradztwie podatkowym") w powiązaniu z art. 13 ust. 1 Zasad Etyki Doradców Podatkowych poprzez naruszenie tychże zasad etyki zawodowej.

Postępowanie w niniejszej zainicjowane zostało skargą Pana ..., Prezesa Zarządu spółki ..., skierowaną do Krajowej Izby Doradców Podatkowych w formie elektronicznej w dniu 14 grudnia 2012 r. Skarga dotyczyła nie wydania przez Obwinioną dokumentacji firmy.

Sprawa przekazana została do rozpatrzenia przez Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych który w dniu 3 lipca 2013 r. postanowił wszcząć postępowanie wyjaśniające wobec Obwinionej, Pani

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego doszło do wymiany korespondencji pomiędzy Rzecznikiem Dyscyplinarnym oraz działającym w jego imieniu zastępcą rzecznika a Obwinioną . Obwiniona złożyła odpowiednie wyjaśnienia. W charakterze świadka przesłuchany został również Pan

W dniu 6 listopada 2013. r. Zastępca Rzecznika KIDP, uwzględniając dane zebrane w postępowaniu wyjaśniającym, wydał postanowienie o przedstawieniu Obwinionej zarzutów.

W dniu 4 lutego 2014 r. Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych wniósł do Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych wnioski o ukaranie, wnosząc o ukaranie Obwinionej karą pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

W dniach 5 listopada 2014 r. oraz 4 lutego 2015 r. odbyły się dwie rozprawy w sprawie, na których Obwiniona nie stawiła się.

Orzeczeniem z dnia 4 lutego 2015 r. Śląski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Katowicach, sygn. SD 3/14, uznał Obwinioną za winną zarzucanego jej czynu polegającego na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego poprzez nie wydanie dokumentacji klienta na jego żądanie oraz na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 4 Ustawy o doradztwie podatkowym wymierzył Obwinionej karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

Od powyższego orzeczenia pismem datowanym na 27 marca 2015 r. odwołanie złożył obrońca Obwinionej doradcy podatkowego ..., zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności:
 - a) art. 76 ust. 1 Ustawy o doradztwie podatkowym poprzez wszczęcie postępowania dyscyplinarnego pomimo przedawnienia karalności czynu,
 - b) § 22 Regulaminu działania Rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców, poprzez niedopełnienie warunków formalnych wniosku, a to niepodpisanie wniosku przez zastępcę Rzecznika dyscyplinarnego,
 - c) § 28 Regulaminu działania Rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców poprzez ukaranie obwinionej karą pozbawienia prawa wykonywania czynności zawodowych doradcy podatkowego, pomimo iż nie zostały spełnione przesłanki niezbędne do ukarania obwinionej najsurowszą z kar dyscyplinarnych, tj. nie przeprowadzono niezbędnych konsultacji, a zatem brak było podstaw do orzeczenia kary pozbawienia prawa wykonywania zawodu,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:
 - a) art. 479 § 2 KPK poprzez nie odczytanie na rozprawie poprzednio złożonych przez obwinioną wyjaśnień, a w konsekwencji wydanie wyroku wyłącznie w oparciu o twierdzenia przedstawione przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego,
 - b) § 23 i § 25 Regulaminu działania Rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców poprzez zaniechanie odroczenia rozprawy i wydanie orzeczenia w trybie zaocznym,
 - c) art. 7 KPK i art. 5 KPK poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz zasady domniemania niewinności, w szczególności:
 - Sąd stwierdził, że obwiniona nie wydała pokrzywdzonemu dokumentacji firmy, w sytuacji gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodów na zawinione działanie obwinionej; nie przedstawiono korespondencji wskazującej, że obwiniona nie wywiązywała się z poleceń klienta, nie przedstawiono wezwań kierowanych do obwinionej, brak jest dowodów na okoliczność uchylania się przez obwinioną od współpracy z pokrzywdzonym,
 - Sąd uznał złożone w toku postępowania wyjaśnienia obwinionej za nieistotne, odmawiając im przy tym mocy dowodowej,
 - Sąd uznał, że obwiniona był już wcześniej karana za inne przewinienia przez Sąd Dyscyplinarny, podczas gdy nie ustalono okoliczności wymierzenia tych kar, brak jest informacji dotyczących tego, o jakie postępowania chodzi, jakie kary zostały jej wymierzone, Sąd nie wskazał związku pomiędzy popełnionymi wcześniej przewinieniami a wyborem rodzaju zastosowanej kary,
 - d) na mocy art. 438 pkt 4 KPK obrońca obwinionej zarzucił orzeczeniu rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się obwinionej.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca Obwinionej wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, względnie wymierzenie kary łagodniejszej,
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,

- usprawiedliwienie nieobecności obwinionej na rozprawach w dniach 5 listopada 2014 r. oraz 4 lutego 2015 r. oraz dopuszczenie na tą okoliczność dowodu z zaświadczenia lekarskiego wskazującego na niemożność stawienia się obwinionej na wyznaczonych terminach rozprawy z powodu choroby.

Rozpoznając niniejszą sprawę Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych zważył, co następuje.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie wniesione przez obrońców Obwinionej zasługuje na uwzględnienie.

Za w pełni zasadny należy uznać zarzut pełnomocnika Obwinionej dotyczący naruszenia art. 76 ust. 1 Ustawy o doradztwie podatkowym poprzez wszczęcie postępowania dyscyplinarnego pomimo przedawnienia karalności czynu.

Zgodnie z przywołanym przepisem *nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od chwili ujawnienia czynu upłynął rok lub od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata.*

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do ujawnienia czynu doszło w dniu 14 grudnia 2012 r., tj. w dniu wpływu do Krajowej Izby Doradców Podatkowych w formie elektronicznej skargi Pana ...

Tymczasem wniosek rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie Obwinionej ... sporządzony został w dniu 4 lutego 2014 r., a więc po upływie ponad roku od chwili ujawnienia czynu.

Nie ma w tym przypadku znaczenia, iż postanowienie o przedstawieniu zarzutów Obwinionej datowane jest na dzień 6 listopada 2013 r, czy też że postępowanie wyjaśniające w sprawie wszczęte zostało postanowieniem z dnia 3 lipca 2013 r.

Jak słusznie podniósł pełnomocnik Obwinionej w doktrynie przyjmuje się, iż pomiędzy postępowaniem wyjaśniającym i postępowaniem dyscyplinarnym zachodzi relacja porządkująca, ustawiająca pierwsze z tych postępowań przed drugim. Należy zatem uznać, że postępowanie wyjaśniające w sprawach doradców podatkowych poprzedza wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, do którego dochodzi w drodze wniesienia wniosku o ukaranie do sądu dyscyplinarnego.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji i na zasadzie art. 437 § 1 KPK, w związku z art. 439 § 1 pkt 9 oraz art. 17 par. 1 pkt 6 KPK, uchylono zaskarżony wyrok w całości i umorzono postępowanie w sprawie.

Niezależnie od powyższego, w opinii Wyższego Sądu Dyscyplinarnego należy uznać, iż zachowanie Obwinionej polegające na niewydaniu dokumentów klientowi może budzić zastrzeżenia co do przestrzegania zasad wynikających z Zasad Etyki Doradców Podatkowych.